

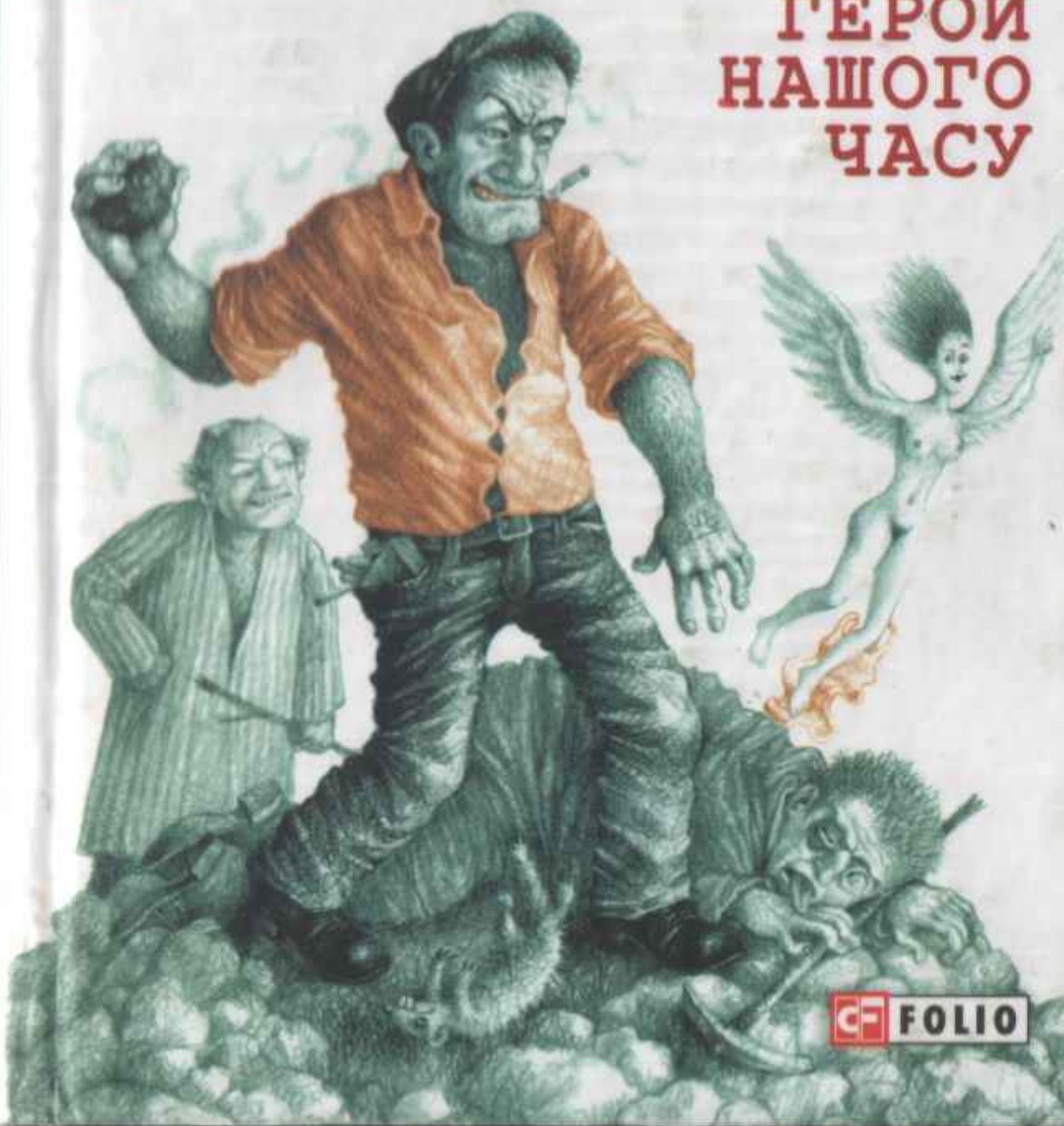
Лесь
Подерв'янський

1994
1995
1996
1997
1998
1999

сафарі

ГЕРОЙ
НАШОГО
ЧАСУ

CF FOLIO

safari
сафарі

Лесь **Подерв'янський**

ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ

Харків «Фоліо» 2005

ББК 84.4 УКР6
П 44

Серія «Сафарі»
заснована у 2005 році

Художник-ілюстратор
Д. В. Скляр

Подерв'янський Л.

П 44 Герой нашого часу: П'єси / Худож.-
ілюстратор Д. В. Скляр. — Харків: Фоліо,
2005. — 127 с. — (Сафарі).

ISBN 966-03-3212-2.

Лесь Подерв'янський (1952) — скандально відомий український письменник і художник (член спілки художників України), культова фігура київського андерграунду 70—90-х років ХХ століття. Справжню популярність Лесю Подерв'янському принесли його епатажні п'єси, що були спочатку записані на аудіокасетах і CD-дисках, а тепер з його творами можна ознайомитися на сторінках книжок.

Збірка «Герой нашого часу» містить відомі п'єси «Пацавата історія», «Діана», «Кацапи» та інші. З їхніми героями ми зустрічаємося в повсякденному житті — хто частіше, а хто рідше. Книжка призначається тим, у кого ненормативна лексика не викликає алергійного шоку, хто зможе зануритися в текст настільки, що за нецензурною лайкою роздивиться трагікомізм нашого життя.

ББК 84.4 УКР6

© Лесь Подерв'янський, 2005

© Д. В. Скляр, ілюстрації,
2005

© Видавництво «Фоліо»,
марка серії, 2005

ISBN 966-03-3212-2

Повісті перша

ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ

Повісті перша
та друга

ДЛЯ ДЕРЖАВИ

Інші відповіді. На цю звичайну питання
їх відповідає Саша і його брат і залишає
бесіду.

Саша і його брат є діячами. Їх зас-
новав Альбін Мілі, борець. Ти є ти засно-
вник

Повість перша

Савка Шевченко, як звичайний селянин, віддавав усе своє часу та силу праці.

ДІЙОВІ ОСОБИ

Савка, герой нашого часу.

Ахванасій, учень Савки.

Митродора Пилипівна, вже пожила, але гарна курва.

Анжела, Жанна і Вероніка, блядовиті дівчата.

Соломон, молодий і наглий жид.

ДІЯ ПЕРША

Великий стіл. На столі стоять миски з бацилою. За столом сидять Савка і Ахванасій і наябують бацилу.

Савка (з набитим ротом до Ахванасія). Я сьогодні Анжелу виїбу, бля буду. Ти в це діло не

мішайся. Бо я тобі залупу відріжу і натягну на
їбальника, бля буду, пойняв?

Ахванасій. Пойняв.

Савка. Курва буду.

Савка гидко спльовує шматком бацили на підлогу.

Савка (до Ахванасія). Підбери, синок хуйів.

Ахванасій похапцем підбира з пола неапетитні
шматки бацили.

Савка. Їж, шакал йобаний.

Ахванасій похапцем з'їда бацилу.

Савка. Кому спасіба нада сказатъ?

Ахванасій (з набитим ротом). Дяді Савці.

Савка. Вчити вас, синків, треба. Ніхуя ще
служби не пойняли.

Савка витира масні губи піджаком і любовно
ляскає Ахванасія по маленькому лобі, так що той
гепається на запльовану Савкою підлогу.

Савка (задоволено). Шо не ясно, йоб твою в
Дарданели мать?

Ахванасій мовчить, низько опустивши маленького
лоба, і раз по раз любовно зиркає на Савку
манюніми оченятами.

Савка. Шо стойш, як Ісусик? Бабу їбав?

Ахванасій. Ги-и-и...

Савка. А хочеш їбатися?

Ахванасій. Ги-и-и...

Савка. Ги-ги, йобаний череп.

ДІЯ ДРУГА

Квартира Соломона з великими бра, консолями,
камінами і канделябрами. В квартирі — Анжела,
Жанна і Вероніка. Вони бавляться різними
цацьками, що їх так багато в квартирі у Соломона.

Входить Соломон, зі смаком одягнутий в
домашнього фартушка.

Соломон. Дівчата, хто буде чай пить, а хто
кохве?

Анжела. Я кохве буду.

Жанна і Вероніка. Ми теж кохве будемо.

Входить Митродора Пилипівна, вже пожила, але гарна курва.

Митродора Пилипівна. Я щас була на діспуті «Шо такоє щастя». Нічого, культурно побазарілі, правда, лектор був якійсь припездяний.

Анжела. Я так думаю, що щастя кождий по-своєму понімаєт. От у меня бил одін пацанчик, ми с нім встречалісь, так он мне всю врем'я свой характер показував...

Раптом відчиняються двері, і в кімнату ввалиються Савка і Ахванасій. Вони в розхристаних тулупах, сопуть і дико зиркають по сторонах налитими кров'ю оченятами.

Митродора Пилипівна (*сама до себе*). Гарний пацанчик, їбать мене в дишло!

Савка (*грізно*). Анжела, тєб€ дв€ мінути на розмишленіє. Наябуй кохве і пиздуй за мной.

Ахванасій (*дивиться на Савку ніжним поглядом*). Ги-и-и...

Анжела. Ти посмотрі, какой он бистрий!

Савка. Харош піздєть.

Соломон. А кто ви такой? Прішлі, матюкаєтесь тут. Што такое?

Савка. Та йоб твою мать, жидок. Я тебя раз перєїбу — у тебя залупа отвалиться.

Ахванасій. Савка, впиздь його, шоб не базарив.

Савка пиздить Соломона. Соломон відразу ж пада.

Митродора Пилипівна (*сама до себе*). От это удар!

Савка. Шо, нравиться? На.

Савка пиздить Митродору Пилипівну. Митродора Пилипівна падає, як мішок з гамном.

Ахванасій. Так їх, дядя Савка.

Савка (*агресивно харчить*). Щас в ігру поіграем. Цель ігри — вийти живим із боя. Всім стать к стіні.

Ахванасій. Га-га-га (*рекоче*).

Вероніка. Савка, не пиздь, я не винесу.

Савка. Винесеш.

Савка пиздить Анжелу, Вероніку і Жанну.
В результаті на полу лежать п'ять тіл
без ознак життя.

Савка (чуха потилицию). Піздець, нахуй.

Ахванасій. А тепер що робить будемо?

Савка (шуткує). А будемо хуєм груші збивати.

Ахванасій. От погуляли ми сьогодні! Особен-
но я ржав, коли ви тьолок пиздили. Ото піздець!

Савка (мєтко подитожує). В етой жізні так,
Хваня, кто сильнее, тот и прав.

Ахванасій. Ги-и-и...

Завіса

Повість друга

ДІЙОВІ ОСОБИ

Савка, герой нашого часу.

Ахванасій, учень Савки.

Горгона Пилипівна, сестра впиздженої Савкою Митродори Пилипівни.

Хабібулін, кунак Савки.

Єгорка Іванцов, геолог і дурний кацап.

Васіліса Єгоровна, жінщіна мужской мечти.

ДІЯ ПЕРША

Страшне провалля, над яким жахливо літають орли. Над самим краєм провалля стоять Савка і Ахванасій і плюють униз.

Савка (плює униз). Пригай, нахуй!

Ахванасій (плює уніз). Ну його в пизду, блядь!

Савка (показує на орла). Дивись, блядь нахуй.

Савка бере каменюку і мітко швиря в орла.

Підбитий оръол камнем падає вниз.

Ахванасій. Савка, а що ти кинув?

Савка. Гранату.

Обидва регочуть. Деякий час Савка і Ахванасій з цікавістю дивляться вниз.

Савка (плює уніз). Піздець, нахуй.

Ахванасій (плює уніз). Меткості рук, блядь, і нікакого мошенства.

ДІЯ ДРУГА

Аул. Біля аулу сидить Хабібулін і пале люльку, набиту кізяком. Входять Савка і Ахванасій. В руках у Ахванасія забитий оръол.

Ахванасій (до Хабібуліна). Стоїмо, бля, а він летить, бля, так Савка як запиздячить, бля.

Кажу: «Піздець, нахуй», — а Савка: «Ніхуя собі», — та палкою як переїбе, каже: «Чмо йобане». Знаєш Савку? А я забрав, оце борщ зваримо. Ніхуйово погулялі.

Савка (плює). Не дѣлай волни, Хваня.

Хабібулін (осматрює забитого орла). По-вашему, ето сич називається?

Ахванасій. Шо за сич, блядь, ніхуя не просцу.

Савка (внезапно). Чурка йобаний, блядь, через мінути віжу борщ на столе, кругом всю блестіт-свіркаєт! Шо не ясно, бля?

Хабібулін бистро зникає, несучи з собою орла.

Ахванасій. Йобані чурки заїбали, нахуй.

Ахванасій підбира люльку, набиту кізяком,
покинуту Хабібуліним, і пале її.

Мимо проходить Горгона Пилипівна, сестра
збитої Савкою Митродори Пилипівни,
вдягнута туристкою.

Ахванасій. Диви, Савка, мамка нехуйова.

Савка. Я таких мамок, Хваня, тоннами на хую вєртєл.

Ахванасій. Було б время, можна було б зайнятися. Неохота тока мудохатися.

Горгона Пилипівна. Ребята, ви не студєнти, случайно?

Савка (спльовує). Ми доктори, нахуй.

Горгона Пилипівна. Зачем же ви так грубо? Я к вам по-харошему. Вот у меня сестра в городе, она тоже студенткой была, так, знаете, інтересно — новая жизнь. А у молодьожі сейчас вообще тяга к знаніям. Я б, кажется, всю б отдала, чтоб знов ето всю пережіть — такой ето кайф. Так, что лі, по-вашему, називаются еті ощущенія? Ви не смотріте, что я старая, я ваші еті молодьожніє слова знаю, сама такая була. І випить могу, і поговоріть, і поспоріть. Ну от, скажіте — хто ваш любімий поет? У меня такое мненіє, єслі чловєк не любіт поезію, он сам сєбя обкрадиває, мне жалко такого чловєка! Ілі, когда я віжу, молодой, культурний чловєк быйот кота, ето ж он сам сєбя обкрадиває, ето ж

он нє кота бйот, а сєбя! А ви говоріте! Для мєня, єслі чловєк нє любіт пріроду, нє любіт животних, нє знаєт поезію родного края, он для мєня нє существует!

Під час балачок Горгони Пилипівни
Савка і Ахванасій сидять мовчки,
дегенеративно відкривши роти,
як то роблять хворі на аденоїди,
і мовчатъ.

Горгона Пилипівна. От я смотрю на вас: молодие, здоровие, умниe, всьо у вас есть, — і завідую вам по-харошему. Всьо у вас впереді!

Ахванасій. Заїбала нас тут, шось пиздить, а шо — хуй просциш.

Савка. Переїби, шоб не пизділа.

Ахванасій пиздить Горгону Пилипівну.
Горгона Пилипівна падає довго і важко,
як мішок з гавном.

Входить Хабібулін з відром,
у відрі кипить борщ, зварений з орла.

Хабібулін. Ми з неї тоже будем борщ варить,
чи може так зажарім, нахуй, да і з'єдім?

Савка. Чурка хуєв! Скіки тебя учіть можна, блядь! А шо, борщ залупою їсти будем?

Хабібулін похапцем кидається за ложкою.

Тим часом Ахванасій витаскує з борща противну орлячу голову і висмоктує в неї мозги.

Ахванасій. Ти, Савка, попробуй! В голові фосфору дохуя, волоси випадать перестануть.

ДІЯ ТРЕТЬЯ

В горах.

Єгорка Іванцов, геолог і дурний кацап, і Васіліса Єгоровна, жінщіна мужской мечти, рвуть траву і собірають камні.

Єгорка Іванцов (*наморщивши лоба*). Время собирать камни и время их разбрасывать, как вы считаете, Василіса Єгоровна?

Васіліса Єгоровна. Об чом вы щас думаете, Єгорка?

Єгорка. Єслі честно, то я думаю о вас, Васіліса Єгоровна.

Васіліса Єгоровна. Вот как! Это уже становится інтересно. И что же вы обо мне думаете?

Говорячи всю эту мульку, Васіліса Єгоровна прінімає очаровательную позу, стріля глазами в різні боки і поправля на голове волоси красівими жестами рук.

Єгорка Іванцов. Я думаю, что такая женщина, как вы, должна украшать жизнь мужчин, Васіліса Єгоровна. Можно, я вас поцелую?

Васіліса Єгоровна. А вот этого как раз і нізя.

Єгорка Іванцов. Как же так, почему нізя?

Васіліса Єгоровна. А так, нізя і всьо.

Васіліса Єгоровна показує Єгорке Іванцову кончик язика, от чого делается єщо прекрасней. Саме в цю мить з'являється Савка зі своїми учнями — Ахванасієм і Хабібуліним. В руках у Савки камінь, який він тупо підбрасує в руці. У Ахванасія в руках кусок іржавого дрота, який він, сам не знаючи для чого, підібрав з підлоги. У Хабібуліна в руках забитий ховрашок, котрого він несе за задні ноги.

Ахванасій (показує на Єгорку і Васілісу). Диви, Савка.

Хабібулін. Синка раз запиздячить, і піздець йому буде.

Єгорка Іванцов (*побачивши Савку з компанієй*). Товаріші, сюда ніззя, тут гадюк много, укусят!

Ахванасій. Пригай вніз, синок хуєв, пока я разрешаю!

Єгорка Іванцов (*виймає геологіческий молоток*). Тока попробуйте подойті, уркагани, всех повбиваю!

Під час цеї гнєвної речі Хабібулін кида в Єгорку ховрашком і влучає йому в їбальніка. Єгорка падає і плачуши повзе з гори вниз. Васіліса Єгоровна, яка безперечно вважає, що щас її немедленно будуть їбати, гнєвно свірка глазами і робить хорошу міну при поганій ігрі.

Васіліса Єгоровна. Тока попробуйте подойті, подонкі, я брошусь уніз!

В словах Васіліси Єгоровни бринить надія на те, що, може, всьо обойдьотся тіхо-мірно і їй не прийдьотся цього робить.

Савка. Пригай, нахуй!

Ахванасій (*запопадливо*). Так шо, Савка, може їбати і нє будем, менє шо-то не хочється...

Хабібулін (*запопадливо*). Нахуй она нам така здалась. Правда, дядя Савка?

Васіліса Єгоровна. Хлопчики, та ви шо?

Савка. Пригай, нахуй!

Васіліса Єгоровна. А может, давайте поговорім, рєбята. Ви ізвініте, я сначала, було, подумала, шо ви жлоби, так вийшло случайно. Ви мнє даже понравілісь, я даже подумала, какіє інтересніє пацанчікі в горах гуляют...

Васіліса Єгоровна починає роздягатись, стоячи на краю обрива. При цьому вона прелестно висовує кончик язика.

Савка. Ця хуйня тобі нє допоможе. Хлопці, будєм грать в ігру «Артілерія бйот по своїм».

Савка і хлопці набирають повні жмені каменюк. Васіліса Єгоровна, стоячи на краю обрива, іздає пронзітельний крик і взмиває в вись. Деякий час вона кружляє в повітрі, потім безвозвратно ісчезає в разрежонних пространствах горного

повітря. Савка, Ахванасій і Хабібулін стоять мовчки, над ними літають орли. Хабібулін і Ахванасій чухають потилиці.

Ахванасій. Заїбали, курви, чи женщіни, чи, може, якісь кури, хуй просциш...

Завіса

ПАЦАВАТА ІСТОРІЯ

П'єса
з театрального
життя

Людмила Савченко

Людмила Некрасова

Людмила Клібенік

Людмила Шабанова

Людмила Іванова

ДІЙОВІ ОСОБИ

Гриша Непєйвода, карлік з театрального колективу «Орфей і Еврідіка».

Вася і Пєтя Твердохлєбови, ліліпуты з колективу «Орфей і Еврідіка».

Гнат Пилипович Рак, іграючій режисьор і исполнитель ролі Орфея.

Лариса Сидорівна Сало, ісполнительница ролі Еврідікі.

Коля і Поля, ідіоти-дауни.

Люба Нейжмасло, жінщина-коняка з конкуріруючого колективу «Аріель».

Льова Ковбаса і Стьопа Хулімулін, горбуни з колективу «Аріель».

Клім Моїсєйович Кац, головний режисьор народного театра імені турецького комуніста Залупа Хуйбердиєва.

Уляна Юхимовна Світисонечко, юродива старушка.

ДІЯ ПЕРША

Кабінет Кліма Моісєйовича Каца. В кабінеті сидить Клім Моісєйович, зайнятий у справах. Входить Гнат Пилипович Рак, Гриша Нєпейвода і ідіот Коля.

Гнат Пилипович Рак.

Дозвольте к Вам, Клім Моісєйович поважний,
Звернутися у справах очень важних.

Входить Льова Ковбаса, Стьопа Хулімулін і Поля.

Льова Ковбаса.

Клім Моісєйович, послушайте міня,
Ви підарасів етіх бойтесь, как огня!

Гриша Нєпейвода.

Я в страшном гнєвє, помолчі, мудак,
Когда говоріт Гнат Пилипович Рак!

Стьопа Хулімулін.

Моя твою возьмьот за голу сраку
І харашо отпіздіт, як собаку.

Клім Моісєйович Кац (велично).

Ідіте нахуй все, покіньте кабінет!

Все дєлают одін шаг вперед.

Всі (хором). Нет!

Під час суперечки ідіоти-дауни Коля і Поля мовчки дивляться один на одного і сопуть. Видно, що вони подобаються один одному. Входять Вася і Петя Твердохлєбови, ліліпути з колективу «Орфей і Еврідіка».

Вася Твердохлєбов (до Гриши Нєпєйводи).

Лариса Сидорівна Сало
Сьогодні под трамвай попала,
І он їй іспортіл всьо їбало.

Гриша Нєпєйвода.

Она жива?

Петя Твердохлєбов.

Жива, конечно,
Но надо что-то делать спешно,
Ей нам некем заменить.

Клім Моїсєйович Кац.

Сказав я, нахуй всі ідіть!

Входять Лариса Сидорівна Сало
і Люба Нєйжмасло.
Обидві страшні.

Люба Нєїжмасло.

Смотріте, от хуйова баба,
І відно, шо на перед слаба.

Лариса Сидорівна Сало.

Молчі, ти, тарарапашня сука,
Для меня відеть тєбя — мука.

Гнат Пилипович Рак.

Ви, курви, обє замолчіть!

Клім Моісєйович Кац.

Кажу я, нахуй всі ідіть!

Гнат Пилипович Рак.

Клім Моісєйович прекрасний,
Ви не волнуйтесь напрасно.
Ми всю устроїм вєрі гут.
На Любу зріслі ідуть,
Однак для ролі Еврідіки
У нейо від нємного дікій,
К тому ж вульгарний лєксікон,
Проісхожденьє видаст он!
Я предлагаю їхню Полю
Всєрьоз попробовать на ролю,

І тєм убить двох зайців вмить.
А коллєктіви заміріть.

Німа сцена.

Клім Моїсєйович Кац.
Товариш Рак, ви що, мудак?

Гнат Пилипович Рак.
Інакше нам нізязя нікак.
Ми Полю паранджою вкроєм.
Тєм самим недостаткі скроєм,
А сцену, де вона в могилі,
Ми сделаєм, как-будто в милі.
Потом она садітся в гроб...

Клім Моїсєйович Кац.
Ваш план уже мне остойоб.

Гнат Пилипович Рак (*невозмутімо пояснює*).
Ми образ виділяєм главний,
Характер геройні славний.
По-мойму, будєт заїбісь!

Клім Моїсєйович Кац.
Ви в страшні дєбрі забралісь.
А вийдєт с етого хуйня.
Орфей в нас хто?

Гнат Пилипович Рак.

Канечно, я.

Клім Моїсєйович Кац.

Ну ладно, щас в пизду ідіть.

Глядіть, меня не підведіть,

Бо нам усім тогда піздець.

Всі (хором).

Клім Моїсєйович, какой Ви молодец!

ДІЯ ДРУГА

Генеральна репетиція спектакля «Орфей і Еврідіка». Сцена зображує собою пекло. Кругом стоять казани, в яких булькотить смола. На сцені

Гнат Пилипович Рак в костюмі Орфея, Гриша Непейвода в костюмі Князя тьми і світа чортів, в яких можна впізнати наших старих знайомих

Васю і Петю Твєрдохлєбових, Льову Ковбасу і Стъопу Хулімуліна. Вони тримають в руках списи і тризуби, як то і положено чортам. В залі сидить

Клім Моїсєйович Кац з колокольчиком.

Гнат Пилипович Рак (в ролі Орфея до Гриши).

К тебе прийшов я не таясь,

Тьми вогкай пацаватий Князь.

Гриша Нєпейвода.

Как же посміл ти, підарас,
Покой нарушіть мой сейчас?

Клім Моісєйович Кац звонить в колокольчик:
«Дінь-дінь-дінь».

Клім Моісєйович Кац.

Мне кажеться, что ету фразу
Проізносіть не стоїт сразу.
А, єслі можно, мєдленей...

Гнат Пилипович Рак.

Клім Моісєйович, Вам віднєй.

(До чортів.)

Ей ви, хуй, давайте гроб!

Льова Ковбаса.

Ти не командуй, долбайоб!

Коля, Вася і Петя вкатують на сцену гроб.

В ньому лежить Поля в параджі.

За гробом мовчазно йдуть

Лариса Сидорівна Сало і Люба Неїжмасло,
одягнуті страхопудалами.

Гнат Пилипович Рак.

О, це она, моя прекрасна!

Уви, я странствував напрасно,

Уже єйо не ожівіть...

Починає грati на арфі.

Гриша Нєпєйвода робить руками паси,
щоб Поля встала.

Клім Моісейович Кац.

Поля, вставай!

Лариса Сидорівна Сало.

Токо блядь так заставляє себя ждать!

Поля лежить. Люба Нєїмасло пиздить Полю дрючком. Поля вивалюється з гроба і падає на підлогу з сильним стуком, вже нежива. У цю ж мить Коля закалує Любу Нєїмасло списом. Гнат Пилипович Рак грає на арфі все голосніше.

Клім Моісейович Кац.

Хуйню негайно прекратіть!

З цими словами Клім Моісейович кида у Колю колокольчик і влучає йому просто в лоба.

Коля і колокольчик падають, причому колокольчик звенить, а Коля ні, бо мертвий.

Гнат Пилипович Рак хуярить на арфі *Andante*, але ніхто на сцені не встає, як того потребує п'єса про Орфея. Замість цього на сцені з'являється Уляна Юхимовна Світисонечко, юродива старушка.

В руках у неї противотанкова граната.

Уляна Юхимовна Світисонечко.

Ложись на пол, піздоболи!

Всі кидаються на пол, причому поспішно, кинута Гнатом Пилиповичем Раком арфа іздає протівний звук.

Уляна Юхимовна Світисонечко.

Ви мене іжвініте жа хуйову дікцію,
У меня кольцо в жубах.

Дійсно, Уляна Юхимовна не бреше, в зубах у неї кольцо від противотанкової гранати.

Клім Моїсєйович Кац.

Не вєрю! Не вєрю!

Уляна Юхимовна, яка все чула, починає страшно реготати. Під регіт Уляни Юхимовни завіса поступово закривається.

За завісою чути страшний вибух.

Світло гасне.

У темряві і тиші чути жахливий стук телетайпа.

Голос діктора.

Останнім часом діяльність терористів знов активізувалась. Сьогодні невідомими особами була закинута бомба в театр імені Залупа Хайбердиєва під час постановки опера «Орфей і Еврідіка». Деякі обозревателі думають, що вибух — діло рук мафії, но от чого на самом ділі проізошла ця пацавата історія, ніхто об'ясніть не може.

Кінець

КАЦАПИ

(присвячується
національному
питанню)

Привіт, Україно!

Слава твоїм землякам!

Відчуття родинний відчуття, якщо відомо:

Громи буревії,

Місяць, блакитний,

Ти - сини Отечества.

Оськільки співорівній твоєму

Голос євреїв, який захищає свій народ.

ДІЙОВІ ОСОБИ

Владімір, кацап.

Алєксандр, кацап.

Надежда, кацапка.

Ємельян, кацап.

Валентін, малолітній кацап, син Надежди.

Гриша, борець.

Миша, боксьор.

Толя, синок Опанаса.

Опанас, спрацьований уркаган.

Голос із моря, який належить купаючомуся ветерану.

ДІЯ ПЕРША

Веранда з самоваром і віноградом біля самого синього моря. На морі штиль. На веранді сидять кацапи і грають у карти.

Алєксандр (*до Надежди*). Владімір-то твой, в ігр€ не б€льм€са н€ п€тріт.

Владімір. Нарвался на туза моєво, а тєп€рь вот і злішся. Злішся в€дь?

Ємельян. Чо у нас тєп€рь — дв€ посл€дніх?

Надежда. Ти чо, друг сїтний, с луни, чтоль, сваліся, щас д€вочек-то н€ б€рьом.

Алєксандр. Владімір, ти чо, підарас, с ч€рви захода-то нет. Нет, ну ви посмотріте, єму об'ясняєш, а он сїдіт, как н€рускій, єблом торгуєт.

Надежда. Валентін, японскій бог, почему у кота яйца-то открутіл? Твой кот, что лі?

Валентін (*ximpo*). Мамочка, я одін разоч€к-то дъорнул.

Надежда. Ти гляді у меня, Валентін!

Александр. Надежда, да ну єго к монахам, ми чо — іграєм ілі ніт?

Владімір. Нічево, пацаньонок-то боєвой раст'ют. Скажи дядє: «Вот вирасту, дядя Александр, і тебе яйца-то одкручу, чтоб ви блядовалі поменьше».

Валентін. Вот вирасту, дядя Александр, і Ваші яйца-то одкручу, чтоб ви блядовалі поменьше.

Всі кацапи регочуть. На морі потихеньку здіймаються хвильки і приємно хлюпають у берег.

ДІЯ ДРУГА

Общій вагон забацаного поїзда. На лавках сидять Гриша, Миша, Толя і Опанас. Вони дивляться в вікно, чистять рибину, п'ють чай з алюмінієвого подстаканника і, взагалі, розважаються, як положено у поїзді.

Толя (дивлячись у вікно). Папа, оно дивись — самосвал.

Опанас (*гладить синка по голові*). От якби ти, синок, щас на дорогу вибіжав, де той самосвал, так би усі кишкі у тебя б і шваркнулі.

Толя. Папа, оно диви, гори. Папа, а там наші билі?

Опанас (*гладить Толю по голові*). Билі, синок, ані кругом билі.

Толя. Папа, а оні там стоялі насмерть?

Опанас (*пиздить Толю по голові*). Замовч, не пизди, вже заїбав батька в доску!

Миша. Воно — дитина, нє понімає, що папі тяжело.

Гриша. Ви здалеку ідете?

Опанас. З тюрми.

Миша (*дістасе вино*). Батя, будеш пить?

Опанас. Та блядська печінка, ну, наливай.

Толя. Папа, і мене дай.

Опанас. На, тіки сцять не проси.

Всі випивають.

Опанас. У морі викупаюсь, нахуй, і його от скучаю (*показує на Толю*), йому врачі сказали, щоб у морі купався.

Толя. Папа, а шо лучше: пулем'от чи танк?

Миша. Танк лучше. По пулем'оту раз пиздане — і піздарікі.

З цими словами Миша наливає вино Опанасу, Гриші, Толі і собі.

Толя. Папа, я, як виросту, вивчусь на ахвіцера чи на командіра. А шо лучше: ахвіцер чи командір?

Гриша. Та один хуй.

Опанас. Вафльониш ти єщо на ахвіцера учітесь.

Миша. Скажи, Толя: «Заїбав ти меня, папа, своїмі ахвіцерами». Скажи: «Я на море їду купатися». Хочеш купатися?

Толя. Я стрілять хочу.

ДІЯ ТРЕТЬЯ

Веранда з самоваром і кацапами. На морі приємно штормить. Владімір бере в руку чималу каменюку.

Владімір. Надежда, посмотрі, как я щас камень-то брошу.

Надежда. Ну, что ты, как пацан, себя не уважаєш. Ведь старий-то поц уже!

Владімір. Вот давай поспорім, раді сміха-то. Трі раза подскочіт!

Владімір кида каменюку в море,
яка відразу ж тоне.

Надежда. Ну што? Абасрался, підарас! Што, не стидно?

Ємельян. Владімір, камень-то плоскій надо брати. Посмотрі, как у меня раз пять подскочіт.

Надежда. Как пацани, єй-богу! Люді-то кругом смотрят, мудозвони старие!

Владімір. Молчі, курва, а то і тебя бросім в море, нахуй!

Іспугана Надежда молчіт.

Владімір і Ємельян кідають камні.

Александр, завідуя ім, знаходить огромну каменюку і, вимахуючи нею, біжить униз.

Александр. Пока ви тут мудохалісь, я вот што нашол.

Александр показує Владіміру і Ємельяну скользку, протівну каменюку і швиряє її в море.

Голос з моря. От я, блядь, щас якомусь підрасу кину!

З моря вилазе ветеран війни в плавках і з колодками на волохатих грудях.

Одна нога в нього на 10 сантиметрів коротша за іншу.

Вєтєран (*до Александра*). Я, блядь, пиздану одін раз, так меня люба больніца возьмьот, а тебя нєт!

Валентін (*до Александра*). Дядя Александр, вам что, дядя калека яйца открутіт, чтоб ви блядовалі поменьше?

Тривожна мовчанка. Штурм на морі сильнішає.

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

Общій вагон забацаного поїзда.

За столом сидять п'яні Гриша, Миша, Опанас, Толя і ведуть світську бесіду.

Миша (*до Гриши*). Сижу я в барі в Прибалтікє, кругом старінні стулья. Так заїбісь зделано. Заходить мудак і каже міне: «Ето мєсто мойо, может, ви пересядєте?». А я говорю: «Ніхуя собі! Ти шо, абарзел, пацан? Может, ты сам пересядеш? Я їбу такі варіанти».

Гриша. Я тебя за то уважаю, Миша, шо ти рісковий парень.

Миша. В них, в Прібалтік€, блядь, на уліцах всьо не по-нашему напісано. А спросі шо-небудь, так он сначала так посмотріт, а потом по-своєму шось тири-пири. По-русські ніхуя не понімає. А тъолкі хуйови€ в них. Так (*показує рукої біля голови*) єщо нічево, а остальное — хуйово€.

Гриша. І шо, і кругом не по-нашему напісано?

Миша. Та йоб твою мать, нахуя мне піздеть!

Опанас (до Толі). Сина, оно подивись — мор€.

Толя (без ентузіазма дивиться на море). Папа, а мор€ — оно большое, так что другого берега не відно?

Опанас. У бінокль відно.

Толя. А єслі бінокль зламався, тогда відно?

Опанас. Та заїбав — відно, шо ж тада увідіш?

Толя. Папа, а на том берегу наші?

Опанас (зловісно). Там кацапи.

Всі зловісно мовчать. Поїзд зупиняється, чути крики «Приїхали!» і погрозливий гуркіт моря.

ДІЯ П'ЯТА

Веранда з самоваром. На морі здіймається штурм.
Кацапи сидять на веранді.

Алєксандр. Пагодка-то, а, Надежда? Хозяїн собаку-то нє вигоніт.

Надежда. Єслі б знала, что ти такий долбо-йоб, я б с Трофімом лучше б на Сєлігєр с'езділа, чєм с тобой тут Му-му за уши ташіть.

Алєксандр. Ти мєня, Надежда, нє злі. Я тєбе за Трофіма матку вивєрну наїзнанку!

Входять Опанас, Толя, Миша і Гриша.

Миша. О, диви, кацапи!..

Гриша (з московським акцентом). Как пагодка в Москвے?

Владімір. Я что-то юмор-то нє понял...

Опанас. Хуйня якась! Кацапи всєгда такі понятливі, а нє понімают.

Опанас (*грізно підходить до Владіміра*). Знімай штани, їбать буду!

Ємельян. Пазвольте, ви ж не у сєбя дома!

Миша пиздить Ємельяна. Миша, Гриша, Опанас і Толя пиздять кацапів. Кацапи кричать дурними голосами.

Надежда. Жлоби проклятие, я вас нєнавіжу!
Я б вас всєх растреляла!

Опанас (*пиздить Надежду*). Мовчи, курва, када мужчини разгavarивают!

Зойки стихають, на морі гуде шалений штурм, кругом лежать побиті тіла кацапів.

Толя. Папа, кажись, піздець.

Опанас (*пиздить його*). Скіки тєбя учіть можна, блядь, шоб ти не матюкався? Батько для тєбя шо, мєсто пустое?

Раптом роздається жахливе сичання.

Це кацапський самовар — він закипів.
Він сичить, сичить, перекриваючи штурм, і грізно
підскакує на місці.

Всі з пострахом дивляться на самовар.

Під звуки самовара за віса повільно закривається.

МЄСТО ВСТРЄЧІ ИЗМЄНІТЬ НЕЛЬЗЯ, БЛЯДЬ!

Слово, відоме всім

Слово, яке видається

Слово, яким першою фразою

Слово, яким ви відповідаєте

Слово «жизнь» было Сыном твоим употреблено, потому, чтобы ты не воспринял Сына твоего тебе какого-либо чужого?

— Ради Бога, я не буду это делать.

— Тогда я тебе не буду помешан.

“МЭСТРЭГЧЭТГЭН
“РЕПЭН ЗТИНЭМЕН
Па залуун шийн! адула

ДІЙОВІ ОСОБИ

Незнайка, супермен-вікінг.

Гурвінок, антісеміт.

Карандаш, художник-кічмен.

Самоделкін, матрос торговельного флота.

Петрушка, мовчазний карлік в кепці.

Буратіно, просто поц.

Мальвіна, дівушка з голубою волоснею.

Сінеглазка, алкогольєская подорва.

Красна Шапочка, красива, лінива, егоїстична і дурна блядь.

Артемон, чорний собака.

Мнацаканов, привид у телевізорі.

ДІЯ ПЕРША

Дія відбувається в майстерні Карандаша. В майстерні розвішані розкошні вироби хазяїна, в числі яких: пофарбовані гіпсові голови піратів, попільниця в вигляді смерті і голі дівчата в рамі рококо. Біля вікна сидить Петрушка, мовчазний карлік у кепці, і фарбує яєчко. На полу хропуть п'яні, брудні і голі Самоделкін в рваному тельніку і Карандаш. На них верхи спить пудель Артемон. За столом сидять два дебіла, Буратіно і Гурвінок, п'ють і пиздять. З ванни долинають звуки води і веселий регіт Красної Шапочки.

Буратіно (*страшим, хрипким голосом*). І от, блядь, він смотріт, що та хуйня летить. Кругом неї фари, лампи там всякі, і сама червоняста лампа мигає. А летить вона йому на город. От воно стало біля клуні і мигає. Той мудак пиздує туда. Жінка кричить. Він тіки так: «Спакойно, стара блядь!». А з цієї хайні так рука його — раз! А іді сюда! Запхало, замело і кудись полетіли до хріна на роги.

Гурвінок. Оце все?

Буратіно. Нє, вони політали туда-сюда, ну там всьо такоє. Прилетіли і викинули його к

хуям. І чувак той після цього все нахуй забув. Його питаютъ: «Як тебе звуть?». А він: «Бе-е-е». Йому показують жінку, а він: «Бе-е-е».

Гурвінок. Та то всю хуйня.

Буратіно. Та яка хуйня, блядь, в книзі написано!

Гурвінок. У мене кум — він в Ісайках директор бані, так його небіж приходить додому, а жінки нема. Він до сусідки — сусідки нема. Він сховався за піч, думав, як прийде — налякає. Коли та блядь приходить, скидає одежду, волоси так розпускає, якоюсь хуйньою намазалась, і раз — у трубу. Кумів небіж тоже, все поскидав і давай мазаться. Намазався і тоже у трубу. Прилітає на якусь гору, ну там, де ото вони гуляють. Стоїть отаке крісло, на ньому сидить їхній цар, всю тає. А та блядь каже; «А ти що тут робиш? А ну, пиздуй отсюда». Дає йому поліно, чуєш, каже: «Це твій кінь, і давай пиздуй, щоб тебе не виділи. Тільки не пизди нікому, бо помереш». Він прилетів і зразу ж куму напиздів, а той мені.

Буратіно. І що, помер?

Гурвінок. Тут же! Як ховали, то весь синій в гробу лежав...

У двері гупають.

Буратіно (*до Петрушки*). Ти, педрило, а ну катай, відкрий.

Петрушка мовчки кида яйця і пиздує до дверей.

Гурвінок (*роздивляється Петрушкіну працю*). Блядь, якогось жида нарисував!

Входить Мальвіна, потряхуючи голубою волоснею.

Буратіно. О! А шо, Мальвіна, даси поїбаться?

Мальвіна (*ображається*). Блядь! Шо ето значіт? Шо, у тєбя жени для етого нєт?

Буратіно. Ну яка жена, ну скажи, ну при чому здесь жена?

Мальвіна. Якщо хочте, хлопчики, тіки в рот. Ето пожалуйста, ето можно. А поїбаться? Дома їбайтесь.

Гурвінок. У! Жадна сука.

Гурвінок і Буратіно киляють. З ванни доноситься щасливий і дурний регіт Червоної Шапочки та звуки води.

Гурвінок (*неприємно отригуючись*). Я одну тъолку кадата знал, така красива тъолка. Ну, в неї, понімаєш, тіки тѣло красіве, більше ніхуя нема, мозгі совсѣм отсутствують. Вона встрічалась з парнем, такий хароший парніша! Он мечтал, що він колись піде в армію, а вона буде його ждать. І от приходять вони в беседку, а вона йому і каже: «А тепер їби меня». А він їй: «Как ето?». А она говоріт йому: «От січас я тобі покажу, как ето». І нє он її, а вона його сама виїбла! Ну, значіт, він їй целку зламав, і йому пінравилось. А вона лежить і каже: «А тепер пішов нахуй». А він каже: «Как ето?». От жалко пачана...

Буратіно. Різні случаї єсть. Меня тоже одна тъолка любила. Бувало, я прийду, сяду, а лягати зразу не можу, шоб не наблюдавать. Отак і сиджу всюсьо время. А она, сука, подойдьот сзаду, рукі на плечі положіт і гладіт, і гладіт. А я їй: «Що ти, стерво, мене гладіш? Шо я тобі — кіт?». І по їбальніку її зразу, на! (*Вздихає.*) Любіла меня!..

Мальвіна. От нє люблю, када мужики таке пиздять. І та любіла, і та хуєла. Та подивіться на себе, кому ви нужні?

Входить Нєзнайка, бєлокурий супермен-вікінг, адєтий в кожаное пальто, надіте на кожаний піджак. На руках у Нєзнайки золоті гайки. З усіх карманів стирчать пачки грошей.

Мальвіна (*сама до себе*). Ето піздец!

Слідом за Нєзнайкою іде Сінеглазка. Під очима у неї бланжі. Сама вона п'яна, розкована, смердюча і нікому не нужна, крім Нєзнайки.

Сінеглазка. Здраствуйте, ребята! Я вам поїбаться прінєсла...

Нєзнайка (*з прибалтійським акцентом*). Послушай, Сінеглазка, я тебя прашу!..

Сінеглазка. От'єбісь! Надоєл, дурак. Ребята...

Нєзнайка (*растеряно*). Сінеглазочка, что я такого сказал?

Мальвіна (*до Нєзнайки*). Простіте, у вас та-
кой пріятний акцент. Ви не нємєць, случайно?

Незнайка. Нєт. Я с Прібалтікі.

Мальвіна. Ах, как інтересно. Скажіте міне своє імя.

Незнайка. Незнайка. Простіте меня, я січас. (*До Сінеглазки*). Сінеглазочка, можна тебя на мінутку? Пройдьом до уборной і назад.

Сінеглазка і Незнайка йдуть в просторную уборную, звідки в самом скором времені доносяться протівні женські п'яні матюки і звуки ляпасів.

Мальвіна. Боже мой, я етого не винесу. Кажі мен, какой мужчіна!

Буратіно. Мальвіна, вони в сральню пішли, а ми давай в ванну пойдьом.

Гурвінок. Та куда ж ви пойдьотє? Там Красна Шапочка іще з утра сідіт.

Мальвіна. Отстаньте от меня, кобеля противні, я етого не винесу. Боже мой!

Мальвіна починає ридати.
З уборної чути крики Сінеглазки.

Сінеглазка. Я їбала твої бабки, я їбала твою машину! Жлоб! Казъол!

Чути знову ляпаси і опять ридання.
Женській плач звучить в унісон красіво і мощно.
Його звуки будять Самоделкіна — матроса
торговельного флоту, і Карандаша — художника-
кічмена.

Самоделкін (*скида з себе Артамона*). Ха-га!
Девушки ридаются, матросы смеются! (*До Ка-рандаша*.) Антоніо, под'йом! Ілі в тебе собаку кінуть?

Карандаш. Не трогай, вона заразна. І вобще, якого хуя? Мне завтра на базар. Шо за бляді? Шо за розклади? Я Буратінові сказав, шоб помив посуду, блядь, де чистота, де ікебана? Щас всі у мене пойдут нахуй!..

Самоделкін. Ха-га! Ніхуя не знаєте про матросів, салабони! (*Дико реве.*) «...Напрасно старушка ждьот сина домой...» Антоніо, вставай, блядь, бо щас собаку кину в їбальнік!

Карандаш. Шо за Антоніо? Меня Карандаш звать!

Самоделкін. Ну, щітай, що ти довиябувався!..

Самоделкін швиря собаку Артемона в рило Карандашу. Артемон і Карандаш верещать. Саме в цю мить з уборної приходить Незнайка. Він тихо плаче. Він сидить, охопивши голову двома руками, і плечі його трясуться. При цьому весьолість Самоделкіна сягає ще вище.

Самоделкін (*дико реве*). «...Єй скажуть, она заридає...»

Самоделкін реве і танцює чєчотку. З уборної раком вилазе відпизджена Сінеглазка.

Сінеглазка (*стоячи раком*). «...А волни бєгут от вінта за кормой...»

Карандаш. А зараз всі нахуй пойдуть.

Гурвінок. Дайте мені жида, дружбани! Дайте жида — от моя просьба!

Сінеглазка стойть раком на півдорозі між уборкою і обшою залою, вона блює і співає. З ванни чути веселі звуки, іздаваєміє Червоною Шапочкою. Хлопці гуляють. Не приймають участі в веселощах тіки плачущий Незнайка, Мальвіна і Петрушка, мовчазний карлік у кепці. Мальвіна підходить до ридаючого Незнайки, і кладе йому руки на плечі, і пестить його.

Мальвіна. Давайте уйдьом отсюда, я вас прошу! Уйдьом і будем счастліви.

Незнайка, кайфуючи, що його пожаліли, з усією силою б'є головою в стіну і ридає ще голосніше.

Мальвіна. Ну, ну, нє нада. Она вас нє стоїт. Нє нада, хароший мой! (*Iгріво.*) А то, єслі ви нє перестанєте, то я тоже заплачу. Вєдь ви нє хотіте этого!

Відповіддю їй служать удари голови об стінку.

Сінеглазка (ікаючи). Вже всю штукатурку оббив, підарас...

Карандаш. Буратіно, я сказав — піди, ото, що Сінеглазка наблювала, підмети, підбери штукатурку, це твої друззя, я їбу! Вобще, що такоє?..

Самоделкін. Не волнуйся, Сільвіо. Зроби краще з мене пірата.

Гурвінок (зняма з стіни гіпсового пірата). Жид? Шо мовчиш?

Хрясь! Пірат-жид падає на підлогу, де розбивається. Карандаш стовпіє.

Гурвінок (*до Карандаша*). Шо, жалко жида?
Може, ти тоже жид?

Карандаш (злякавшись). Нє, я українець.

Самоделкін (*танцює чечьотку*). Ги! Такий, як
я китаєць...

Входить Красна Шапочка, одягнута в красну
резінову шапочку і більше ні в шо. Вона красива,
мокра і лінива.

Красна Шапочка. Я так усталла, тут такий шум!
Буратіно, дружочек, я хочу посмогреть телевізор...

Буратіно кидається угождать красавіце.

Мальвіна (*сама до себе*). Курва! Вона усталла!
Цілий день в ваннє сідеть! Она усталла, а я не
устала? Сука голая!..

Красна Шапочка. Я не голая, а обнажонная.

Буратіно включає телевізор. В телевізорі
Мнацаканов.

Мнацаканов. А щас предлагаю вам відеосюжет із Каліфорнії. Два пасажирських експреса

столкнулісь між собою. По предварітельному подсчету число жертв превишає...

Раптово Мнацаканов помічає обнажонну Красну Шапочку, давиться і починає ікати.

Гурвінок (уверенно). Жид! Шо смотріш?

Мнацаканов. Я, собственно...

Червона Шапочка починає соблазнітельно чухать собі живіт і хихкає.

Сінеглазка (*ігріво до Мнацаканова*). Мужчина, скоко вам лет?

Незнайка (*істерично*). Я більше не могу так жити, кругом якась хуйня, скрізь підаresi! Мне нічево не надо! Пальто? В пизду!.. (*Скида шкіряне пальто.*) Піджак? Нахуй піджак! (*Скида піджак.*) Беріть, мене не надо! (*Дивиться на ноги.*) Кальса? Нахуй. Беріть, все беріть! Їжте!

Незнайка знімає батінки і починає знімати з рук гайки. Гайки не дуже знімаються з його пухлих пальців.

Незнайка. Гайки ці йобані, блядь, не знімаються!..

Плачущий Незнайка зав'язує з гайками, зато йому вдається зняти часи «Ролікс» і запиздячить ними в Сінеглазку. Потім Незнайка знімає штани і швиря їх в Мнацаканова. Незнайка стоїть в обтягуючих білих трусах, з льогким жовтим німбом біля хуя, і страшно кричить.

Незнайка. Всьо! Всьо!

Незнайка вийма з піджака і штанів пачки грошей і починає швиряти в друзів. Одну пачку він швиряє просто в обличчя Мнацаканову. Мнацаканов іздає невловимий рух і з клацанням зубів хижо ловить пачку в зуби. Очі Мнацаканова страшно блищать, з рота і носа виривається хиже гарчання.

Гурвінок. Ти диви, от жидяра! А ну, віддай!

Мальвіна (злякано). Він щас нас усіх поїсть!

Баби злякано верещать і лізуть під стіл. Стоїть страшений крик. Гурвінок підбира з полу красівий, важкий шуз Незнайки і пиздить ним у телевізор. Роздається страшний вибух. Чорний дим повзе з розйобаної вєщі на дівчат і хлопців. Всі кричать. Собака Артемон виє. Спокійний тільки Гурвінок, він витира руки об штани і налива собі портвейн.

Гурвінок. У! Жидовська морда!

Всі сміються. Починає грati красіва таката. Самоделкін б'є під неї чечьотку. Буратіно гладить

Мальвіну, Мальвіна гладить Незнайку, Незнайка однією рукою гладить Сінеглазку, а другою помагає їй блювати. Сінеглазка блює. Карандаш малює. Красна Шапочка чуха собі пизду. Петрушка знаходить під столом яечко, яке чудом не розбилось, і заходиться його розрисовувати.

Буратіно (тупо). Ну, так що? Завтра гуляєм?

Гурвінок. А как же! Место встречі изменить нізя, блядь!

Завіса

ЦІКАВІ ДОСЛІДИ

П'єса
для шкільного
театру

ДІЙОВІ ОСОБИ

Мирон Опанасович, вчитель.

Зоя Жорівна, вчителька.

Гриша, піонер.

Миша, піонер.

Вася, піонер.

Стася, піонерка.

Носенко, тоже піонер, другорічник

ДІЯ ПЕРША

Шкільна лабораторія. Посередині стирчить пластмасовий скелет, обабич його глобус і тваринний куточек. В тваринному куточку бавляться: жаби, їжачок, білочка, котик

та кролиха. Кролиха велика, товста і вагітна. Над тваринним куточком висить макет роздавленої жаби. Вінчає обстановочку портрет Дарвіна. Дарвін на портреті показує руками на брудну обізяну. З рота у Дарвіна вилазе напис: «Бога — нема».

Входить вчитель Мирон Опанасович і вчителька Зоя Жорівна.

Зоя Жорівна. Мирон Опанасович, що в нас по плану?

Мирон Опанасович. Чергове заняття по вивченню життя жаби у світі атеїстичного сприйняття дійсності. Кінцева мета — на прикладі жаби довести учнів до переконання, що Бога нема.

Зоя Жорівна. Одна думка, що Бог є, — це вже хуйня, Мирон Опанасович.

Мирон Опанасович. Звичайно, хуйня, Зоя Жорівна, ще й яка хуйня — це ідеалістичний онанізм.

Обоє замислено мовчат,
мабуть, думають про Бога і про те, що його нема.

Лунає дзвоник.

В лабораторії з'являються піонери.

Починається урок.

Зоя Жорівна. Учні! Тема наших занять сьогодні — жаба. Хто з вас знає про жабу?

Мертва тиша, під час якої піонер Вася лапа за сраку піонерку Стасю.

Зоя Жорівна (*сатаніючи*). Піонер Гриша! До дошки!

Мирон Опанасович. Спокійніше, Зоя Жорівна, спокійніше.

Піонер Гриша (*бадьоро*). Жаба живе в саду. Живиться продуктами народного господарства. Тому жаба — шкідник, її треба знищувати. Наш народ вже давно оголосив війну жабі.

Зоя Жорівна. Проведи дослід.

Піонер Гриша (*дістає жабу з тваринного куточка*). З першого погляду жаба схожа на самольота. У неї єсть фюзеляж і шассі. Шассі у жаби розрізняють: переднє (*відриває і показує*) і заднє (*відриває і показує*). В сраці у жаби є сопло, в котре дослідники вstromляють соломину.

Зоя Жорівна. Досить, Гриша. Сідай, п'ять. Миша, продовжуй.

Миша (бадьоро). Соломину, яка звється катетером.

Миша вstromляє катетер, надуває жабу і пиздить її об стіл. Потім підбира з підлоги те, що від жаби залишилось.

Миша. В результаті нервового струсу ми бачимо у жаби розлад нервової системи, що привело тварюку до клінічної смерті, ознаками якої служить відсутність потіння дзеркальця.

Миша приклада дзеркальце до жаби — воно не потіє.

Зоя Жорівна. Сідай, п'ять. Починаємо вивчення нового матеріалу. Будь ласка, Мирон Опанасович.

Мирон Опанасович (*дістас з тваринного куточки*) Їжачка). Діти, хто це?

Піонер Миша. Це їжачок.

Мирон Опанасович. Вірно. Зоя Жорівна, нумо мені скальпеля. (*Заширює скальпелем в їжачка, ріже його і розповідає.*) Їжачок, діти, — це ворог народного господарства. Живиться він

народними відходами, тому всередині дуже брудний. (*Показує те, що винув з їжачка.*) Один їжачок за одну ніч з'їдає стільки народного добра, скіки важить сам. Тому їжачків треба знищувати. І тут нам у пригоді стає наша славна авіація. Один самольот за один день знищує стіки їжачків, скіки важить сам. Носенко, скіки їжачків буде знищено за рік?

Другорічник Носенко (бадьоро). Триста шістдесят п'ять самольотів з їжаками, Мирон Опанасович.

Мирон Опанасович. Знов двійка, Носенко. Хто ж знищує самольоти? Це ж наша гордість. Продовжуйте, Зоя Жорівна.

Зоя Жорівна (*дістає з тваринного куточкику білочку*). Діти, перед вами білочка — ворог лісів. (*Вона підключає білочку до штепселя і продовжує розповідати.*) Нервове посмикування білочки — це живе свідоцтво міці нашого електричного струму, а також розплата за загублену білочкою тайгу.

Зоя Жорівна відключає білочку і кидає у вікно її обсмалені рештки.

Зоя Жорівна. Що там ще у нас, Мирон Опанасович?

Мирон Опанасович. Кролиха!

Лунає дзвоник.

Зоя Жорівна. От шкода, знов часу не вистачило! Зробимо висновки, діти. Бога нема, а є природа. Природу треба міняти і знищувати все, що в ній не потрібно. А ти, Носенко, дай щоденник, щоб завтра твій батько був у школі.

Завіса

ЖАН МАРЕ ТА ЙОГО ДРУЗІ

— — — — — АЛІСА ТОСОВА — — — — —

Жан Маре, улюбленець піаніста.

Місіс Франсіс, матір Жан Маре.
Таня, дружина Марії.

Франческа, друг Жана Мара.

Клер, жінка Жана Мара.

Рене, друг Кармена.

Роберт Оффенбах.

Ліонел Сало — поганійський священик.

ДІЯ ПЕРНА

На сцені павільйону, при яскравому фонарі,
на фоні південного неба з проміннями. На сцену
входить Жан Маре в суперечко-штанах
і куртці. Наслідують танцювальні
пісні про французьку Францію.

и въ Киргизии. Шестнадцати лет Мария Ольга
възлюбленійъ родителейъ не было.

Мария Ольга въ Киргизии

Люблю

ЯЧАМ НАЖ ІСХД ОТОН АТ

шо я жи не потерпю. А ти Насколько, дай то
женихъ, кой даигра твоя батька буде моя.

Люблю

ДІЙОВІ ОСОБИ

Жан Маре, улюбленець глядача.

Віолетта бляді, котрих їбе Жан Маре.
Травіатта

Фантомас, друг Жана Маре.

Кардинал, ворог Жана Маре.

Рошфор, друг Кардинала.

Йобана Обізяна

Їбіческа Сила потойбічні сили зла.

ДІЯ ПЕРША

На сцені нічого немає, крім темного фону, на якому намальовані могили і хрести. На сцену входить Жан Маре, вправно помахуючи підараascoю. Назустріч йому, теж помахуючи підараascoю, простує Фантомас.

Жан Маре (до Фантомаса).

Де Кардинал?

Фантомас.

В жопі!

ДІЯ ДРУГА

Жопа. В ній сидить Кардинал. Входить Рошфор.

Рошфор.

Кардинал, ми захопили двох блядей!

Кардинал.

Чиї вони?

Рошфор.

Кажуть, нічий.

Кардинал.

Пиздяль. Допитати!

ДІЯ ТРЕТЬЯ

Катівня з необхідними інструментами. В ній
Віолєтта, Травіатта і Рошфор.

Рошфор (*катує блядей*).
Чиї ви?

Бляді (*харкають Рошфору в морду*).
А нічі!

Рошфор (*втирається*).
Пиздите!

Рошфор продовжує катувати блядей.
Він пиздить їх великим дрючком, також б'є ногою
по зубах та по печінці.

Тим часом в загратоване вікно залязає **Жан Маре**
і **Фантомас**, в зубах у них підараски.

Жан Маре ламає гроти, обидва з криками
вламуються в катівню і підарасками пиздять
Рошфора. Рошфор тікає.

Віолєтта і Травіатта (*хором*).
Ми нічого не сказали!

Жан Маре.

А чого в очі не дивитесь, суки?!

Жан Маре пиздить блядей,
Фантомас йому помага.

Світло на сцені поступово згасає,
але і в темряві можна розібрати, що десь когось
пиздять.

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

Жан Маре і Фантомас сидять в барі і п'ють коктейля.

Жан Маре (зухвало).

Мені Віолєтта часи подарила, нахуй. П'ятсот карбованців стоять. Диви! (*дістасе часи і пиздить ними об стіну*).

Бачиш? А їм ніхуя!

Фантомас.

Це не наші. Мені Травіатта теж галстук подарила. Шоб не пиздив.

Обидва регочуть.

ДІЯ П'ЯТА

На сцені чорний фон з могилами і хрестами.

Входить Кардинал.

Кардинал.

От, блядь, всі мої плани накрились пиздою!

Кардинал рве на собі волосини.

Раптом могили відкриваються,

з них вилазять Ібіческа Сила і Йобана Обізяна.
Обидві страшні.

Ібіческа Сила і Йобана Обізяна.

Ага, попалась, стара пизда!

Кардинал.

Дівчата, не чіпайте стару людину!

Кардинал тікає, але Йобана Обізяна
кидає йому навздогін каміннюку
і влучає Кардиналу в спину.

Кардинал падає, як жаба.

Входять Жан Маре і Фантомас з блядями.
Йобана Обізяна і Ібіческа Сила шикуються
в шеренгу.

Ібіческа Сила (командує).

Рівняйсь! Струнко!

Жан Маре, приклавши підараску до чола,
пиздує стройовим шагом.

Йобана Обізяна, приклавши лапу
до дегенеративного лоба,
докладає.

Йобана Обізяна.

Товариш начальник! Підрозділ в складі старшого сержанта Йобаної Обізяни і єфрейтора Ібіческої Сили застрелили якусь стару пизду!

Фантомас (впізнає).

Та то ж Кардинал!

Жан Маре роняє стару підараску, яка падає на
підлогу з сильним стуком.

Всі стоять, витрішивши їбальники, і мовчать.

Завіса

Місце: вітальня в палаці Кардинала.

Біля вітальні відкривається двері, від яких виходить

Фантомас за лічак з підвалу.

Он відходить від дверей, але відчуває, що

всі спостерігають за ним, і він відходить

знову за лічак, залишаючи вітальню пустою.

Кардинал відкриває двері вітальні.

Он відходить від дверей, але відчуває, що

всі спостерігають за ним, і він відходить

знову за лічак, залишаючи вітальню пустою.

Кардинал відкриває двері вітальні.

Он відходить від дверей, але відчуває, що

всі спостерігають за ним, і він відходить

знову за лічак, залишаючи вітальню пустою.

Кардинал відкриває двері вітальні.

Он відходить від дверей, але відчуває, що

всі спостерігають за ним, і він відходить

знову за лічак, залишаючи вітальню пустою.

Кардинал відкриває двері вітальні.

Он відходить від дверей, але відчуває, що

всі спостерігають за ним, і він відходить

знову за лічак, залишаючи вітальню пустою.

ІРЖИК

Воєнно-
патріотична
п'єса

для хору

Будь, що буде! Більше відчай
з криком, срібло душі.
На чисту землю сів'яте, Святів'яте
— і більше!

Святів'яте.

Будь, що буде — ідеї!

ДІЙОВІ ОСОБИ

Іржик, партізан.

Сметанка, бойова подруга Іржика.

Кралечка, друг Іржика, тоже партізан.

Німці.

ДІЯ ПЕРША

В горах.

Іржик занімає бойову позицію
у кулемета, сракою дотори.

На ньому верхи сидить Сметанка
і бавиться.

Сметанка.

Іржик, оно диви — німці!

Іржик.

Де? Тра-та-та-та-та! (*строчить з кулемета*).

Сметанка.

Га-га-га-га-га! (*регоче*).

Іржик (*сам до себе*).

Знов наїбала, сука.

Входить Кралєчка.

Кралєчка.

Іржик, диви — там німці!

Іржик.

Де? Тра-та-та-та-та! (*строчить з кулемета*).

Сметанка.

Га-га-га-га-га! От так наїбав!

З'являються німці.

Завіса

ХУЙНЯ

для вас я осови

жанр.

Жанр.

Хандр.

Гандр за хандр.

Да избранье и земли
Куды-то сюда, избранье в земли-то
На все времена привезли погань-хандр. Но избран
Избран — это как погань-хандр со землей-то
Быть. Куда же сюда приходить, у Нандр в земле
Не то, только бы не привезли погань-хандр.
Всё в этой земле-то чистое-хандр.
Да гандром у земельных поганей-хандр
Чистый-хандр.

Да землю сюда чистый-хандр. Да
В землю-то растут поганые-хандр, привезу
Поганые-хандр на землю-то чистую-хандр
Из земли привезу с землей-хандр.

Грик.

Дж. Гра-ти-та-ти-ти (суперкомпьютер) в Амстердаме.

Суперкомпьютер.

Гра-ти-та-ти-ти (песня).

Грам (один из видов).

Гра-ти-та-ти-ти **RHNvx**

Гра-ти-та-ти-ти (песня). Красивая песня.

Гранит.

Гранит, гранит — это минерал.

Гранит.

Дж. Гра-ти-та-ти-ти (суперкомпьютер) в Амстердаме.

Суперкомпьютер.

Гра-ти-та-ти-ти Он так пытлив!

Красивая песня.

Гранит.

Гранит — это минерал.

Гранит.

Гранит — это минерал.

Гранит.

Гранит — это минерал.

ДІЙОВІ ОСОБИ

Хворі.

Дзвін.

Хлопчик.

Голоси за вікном.

Дія відбувається в лікарні.

Кругом стоять койки, пофарбовані в сірий колір.

На всіх койках лежать замотані хворі без всяких ознак статі — так що видно тільки їх маленькі і злі оченята. Коли хтось із них говорить, у нього з рота йде пар, тільки по цій прикметі можна розібрати, кому з них належить чергова репліка.

Над головами у замотаних пацієнтів висить здоровенний дзвін.

Біля дзвону стоїть маленький хлопчик. Він з натухою розкачує важкого язика, причому оченята замотаних пацієнтів уважно слідкують за ним праворуч і ліворуч.

Дзвін.

Бам-м-м!

Голоси за вікном.

Кар! Кар! Кар!

Перший хворий.

Шо там такое? Пасха?

Другий хворий.

То Кузьму Опанасовича виносять.

Дзвін.

Бам-м-м!

Голоси за вікном.

Кар! Кар! Кар!

Завіса

ДІАНА

Люди.

Быть-то же?

Голоса за спиной.

Карл! Карл! Карл!

Первый ход
Шахматы **АНАІД**

Другой ход.

То Кунду Олимпийской земли.

Люди.

Быть-то же?

Голоса за спиной.

Карл! Карл! Карл!

Да и се-

дійові особи

Жора, нєвизначеного віку мужик, схожий на чорта, якого виперли з пекла за профнепридатність.

Василь Гнатович, вождь палати хворих, статечний мужик, схожий на Сталіна епохи підписання Ялтинської угоди.

Сірьожка, середнього віку мужик, хитрий і наївний, як вовк у казці.

Валерік, молодий мужик, хворий на голову.

Енгельс Гасанович, ліцо кавказької національності.

Діна, юна, спокуслива і спортивна медсестра з довгими ногами, спортивними плечима і античною шиєю.

Санітари.

Дія відбувається в лікарні.

Палата відділення щелепнолицевої хірургії по вулиці Зоологічній. В палаті на кроватях лежать Василь Гнатович, Жора, Сірьожа, Валерік і Енгельс Гасанович з забинтованими в різних місцях і синіми, як баклажан, ібальниками. Найбільша кількість бинтів пішла на Валеріка. Він має на голові пишну прикрасу, розмірами і вагою схожу на чалму турецького султана.

Над кроваттю Валеріка висить картина «Охотнікі на привалі» художника Перова. Хворі лежать смирно, як дрова, що чекають на холодну зиму, але це оманлива смирність. В їхніх червоних оченятах світиться бойове завзяття і жадоба життя.

За вікном палати розташований зоопарк, з якого інколи долинають тваринні звуки його волохатих мешканців, так що якщо заплющити очі, можна уявити себе в Африці.

Голос тигра за вікном. Унгх, унгх, аоунгх!

Жора. Десять годин, блядь! Можна і на годинник не дивитися!

Голос тигра. Аум!!!

Сірьожа. Ти бач, проснувся, проклятий, і гризти хоче...

Голоси вовків. Аууу!.. (*A потім знову тигра.*) Аум!

Валерік при останніх словах тигра
б'є головою в стіну.

Сірьожа. Я колись у школі працював, учителем труда. Така робота, що нема що спиздить. Так харашо, що у мене жінка беременна була. Вона м'ял гризла. То я їй мішками таскав. Главное, що інтересно, вона той цвітний не дуже любила гризти, а в основном отой, квадратний.

Голос тигра. Аум...

Василь Гнатович. Ач як розпиздівся!

Жора. Він жерти хоче.

Василь Гнатович. А ми випить хочємо. Жора, харош лежать, як стерво, катай лишень за двері, подивись, чи та пизда сігодня діжурить. (*До Сірьожи.*) А ти що лежиш, як Ісусик? Бистро вставай і ріж ковбасу!

Сірьожа і Жора з насолодою виконують накази вождя, який дістає з матрацу пляшку з мутною

рідиною і розливає в гранчаки, з яких перед тим
позабирає зубні щітки.

Валерік за звичаєм б'є головою в стіну.

Василь Гнатович. Валерік, тихіше, картина
на голову упаде.

Валерік. Діана, Діана!

Валерік розкачується на кроваті, притримуючи
обома руками чалму і час від часу пиздить головою
в стіну.

Жора. Совсем поїхав пацан.

Сірьожа. Чого це він?

Василь Гнатович. То він мабуть за англій-
ську царівну переживає, що її машина задави-
ла. (*До Енгельса Гасановича.*) Гасанович, вста-
вай, ще наспишся.

З цими словами Василь Гнатович здирає
з Гасановича аеродромну кепку, яку той натяг-
на обличчя, щоб відокремитись
від християнського світу.

Енгельс Гасанович (злякано). Шито, апят?

Василь Гнатович. Оп'ять, оп'ять, Гасанович. Ми з тобою тут старші і должны молодьожи подавать примєр. (З цими словами *Василь Гнатович виймає з гранчака Гасановича зубні щітки і наливає туди самогонки.*)

Василь Гнатович (*ефектно простягає гранчак і виголошує тост.*) Мир землі, здоров'я в хаті й гарна дівка на кроваті!

Голос тигра. Аум!

Валерік б'ється головою в стіну. Всі випивають.

Василь Гнатович. Валеріку більше не наливати!

Енгельс Гасанович. Хароший малшик, мала-дой! Тинь хочешь? Тинь силаткий, викусний. Кушай! (*Енгельс Гасанович дістає з-під кроваті диню і показує Валеріку.*)

Валерік. Діана! Діана!

Енгельс Гасанович. Зачем тебе етот дєвшка, гилупий?

Василь Гнатович. Щас всі випиваєм по другій і розказуєм охотничі і рибальські історії!

Сірьожа (заповадливо). Правильно, Василь Гнатович, а то вовчо бардак в расположеннї...

По команді вождя компанія випиває.

Василь Гнатович. От ти і починай, шоб багато не пиздів. Гасанович на очереді.

Сірьожа. Ну слухайте. Гасанович, не совайте там рукою під одіялом, а то не сільшно буде. Значить, прийшов кум на ставок, сів у ризову лодку, закинув собі мастирку на ліща, сидить. А його собака був такий, з довгими вухами, волохатий...

Жора. Ето спаніель!

Сірьожа. Ну цей спаніель, значить, поліз у воду купаться, поплив за лодкою. Кум, значить, сидить, ліща ловить однією рукою, а другою одганя того спаніеля, шоб не мішав. Коли тільки раз! Спаніель почав кричати. Кум дивиться — гоне, блядь! Кум його за вуха, давай тягти —

хуя тобі, не витягне, отакенна щука вчепилась! Кум за вуха собаку витяг і ото вмістє з щукою кидає в лодку. Ну ніг, канешно, в собаки вже немає, а щука погризла ризову лодку, воздух вийшов, і кум чуть не потонув. А щука пішла собі... Десь кілограмів триста...

Жора. Ховайте стакани! Діна йде!

Входить Діна, освітлюючи своєю красою убоге приміщення.

Валерік. Діана! Діана!

Діна. Хлопчики, Валеріку не наливайте, йому сьогодні на ампутацію. І приберіть закуску, професор буде на обході.

Василь Гнатович. А ми і йому наллєм!

Діна, спокусливо посміхаючись,
розчиняється в повітрі.

Сірьожа. От інтересно, що йому будуть ампутіровати? Може вуха?

Валерік. Діана!

Енгельс Гасанович. Чито переживаєш, гилу-
пий! Етот дівушка — все животние.

Василь Гнатович. Гасанович, давай, твоя черга.

Енгельс Гасанович. У нас бань єсть. Нази-
вається «Фантазія». Етот бань «Фантазія» мал-
шик работает, Мухтарчик, жопф, как куруш,
силадкий, викусний. Я пирихожу, говорю бан-
щик, гіде етот малшик? Он говорит, малшик
занят, есть девушк. Я говорю, зачем мине етот
животное? Я хочу малшик...

Василь Гнатович. Ти, Гасанович, получаєш
штрафне очко. Ето історія не риболовна і не
охотнича.

Енгельс Гасанович. Какой охотничий-махот-
ничий, етот історія пиро животних...

Василь Гнатович. Гасановичу не наливать,
Жора, давай.

Всі, крім Валеріка і ображеного Енгельса
Гасановича, випивають.

Жора. У мене друг Микола. Він прапором служить у спецназі. Їде машиною по Африці. Коли раз! Отакенна анаконда в кустах лежить! Метрів сто п'ятдесят! Біла, блядь! Микола виходить з машини, бере монтіровку і її по жопі, хуяк! Змотав, поклав в багажник — і в штаб полка. То потім по ту анаконду приїхали учёные її ізучати, чого вона побіліла. То казали, що вона виповзла з печери. А в тій печері дуже енергія кльова. Там навіть хрест стойть, і якщо людина хворіє, то її на три дні на тому хресті розпинають...

Сірьожа. А якщо срати захоче?

Жора. Ну як це срати? Якщо в бога не віре, то і не вилікується!

Сірьожа. Та нє! Людина — це ж жива істота. Вона пісять хоче!

Голос тигра. Аум!

Жора. От кому есть шо про охоту рассказывать!

Сірьожа (*запопадливо*). Тепер хай Василь Гнатович роскаже. Він мабуть таке знає, що і тигру нехуй ділать!

Василь Гнатович витримує акторську паузу і починає розповідь страшним хрипким голосом, зловісно рухаючи вусами в різні боки.

Василь Гнатович. Дев'ять душ дітей пропало в ставку. Потом ще двоє. Стало люди радитись. Наварили каші. П'ять казанів! І всю кашу вивернули в ставок! Він іззів...

Всі хором. Хто?!

Василь Гнатович (*страшним голосом*). Сом! Йому всередині розпуклося, і він вивернувся!

Всі хором. І шо?

Василь Гнатович. Дві пари волів впряжені, відвезли на кладовище і там поховали!

Жора. Ніхуя собі!

Валерік. Діана!

Входять санітари під керуванням Діни. Вони грузять Валеріка на лікарняну каталку і увозять в операційну.

Сірьожа (*до санітарів*). А що ви йому відрізати будете?

Санітар (*шуткує*). А голову відріжем нахуй.

Василь Гнатович. Ти, Сірьожа, довиябуєшся, що вони і тобі шось відріжуть.

Сірьожа. Та вже нема чого відрізать, Василь Гнатович. Жора, у тебе дротинки немає, шоб голову почухати? Так свербить, проклята, під гіпсом, а палець не дістає.

Жора. Тобі милом треба було перед тим голову вимити...

Сірьожа. Та! Те мило до пизди. От я вам розкажу про мило. У мене дід був. Він корови пас. Коли це іде большаком і бачить, в канаві вовк лежить. Здоровенний такий волчара, лежить і спить! Дід підійшов і батагом як переїбе! Вовк підскочив вверх метрів на двадцять, ні, на двадцять п'ять! І всього діда обісрал. Дід приходить додому, взяв мило, і давай митися. Ну він був одет в труси і майку, це літом було, значить, миється, миється, ніхуя не получається,

бздить і всьо. Жінка прийшла і вигнала його з хати. Так у нього вся життя перевернулась у хуйову сторону. І на роботу не міг устроїтися, бо від нього бзділо, і жінка пішла, і в армію не взяли. А він хотів бути воєнним, а не вийшло через вовка. То коли вмер, поховали разом з вовком. Я до баби в село приїхав з жінкою, хотів на могилу сходити, а баба каже: «Ви, діточки, до того вовка не ходіть, бо бздить досі». Ото тобі й мило!

Енгельс Гасанович. Самий обідний, чито коли я етот дівушка, етот животное воспользовался, банщик пириходит і говорить: «Малшик освободился». А я ситарий чоловек..

Василь Гнатович. Всім налить, Гасанович штрафну пропускає. Жорі приготуватися.

Тигр. Аум!

Жора. У мене оцей друг Микола, що оце прапором в спецназі служить. Ну їде він машиною по Африці. Коли бачить, отакенний оръол сидить біля дороги і спить. Метра три завбільшки. Ну Микола вилазить з машини, бере монті-

ровку і його по жопі — хуяк! Так оръол взлетів, взяв камінь і як хуйне в прапора! Він в паденії через себе очередь з акаеса як дасть! Попав раз десять! Но оръол все одно улетів.

Василь Гнатович. Ці тварюки взагалі дуже живучі і злі. У мене в хазяйстві кроль був. Здоровий, кілограм на п'ятдесят, а злий, як собака. Він собі в дитинстві дротом око виколов, то ми його Кутузовим прозвали. Бувало, хтось іде до хати, то він зараз до штанів і порве! То я його на ланцюг посадив, бо у двір було ніяк зайти. Ну правда, він не гавкав, брехать не буду, але гарчав добряче.

Сірьожа. А чим ви його годували, Василь Гнатович?

Василь Гнатович. А він у мене все їв. Гарбузи йому порубаю — єсть, картоплі — відро міг втоптати. Но найбільше м'ясо любив. Ми як кабана заколемо, то я йому відразу свіжини покладу, то він сидить такий довольний, вухами соває, морда вся в крові! Тільки мене одного признавав! Я і на охоту з ним ходив. Так ті

зайці, лисиці для нього було так, тьху! Він вовка доганяв льогко!

Жора. А зараз де він?

Василь Гнатович. Помер наш Кутузов. Вже років три. Сусіди отруїли, що він їхніх курей погриз.

Енгельс Гасанович. У меня адін асьол біл, жопф как персік...

Жора. Енгельс Гасанович, мовчіть раді бога з вашою порнографією, якщо випить хочете, бо Василь Гнатович не налє!

Василь Гнатович (милостиво). Ну, Жора, налий Гасановичу, хай він хоч засне, бо інакше вночі тигр спати не дасть!

Тигр. Аум!

Вовки. Ауууу! (*A потім знову тигр.*) Аум!

Компанія випиває, закусуючи ковбасою і динею Енгельса Гасановича. Входять санітари з прооперованим Валеріком на каталці.

Валерік спить під дією наркоза, на голові замість чалми турецького султана легенька пов'язка. Один з санітарів тримає відпиляні від Валеріка добрячі оленячі роги.

Сірьожа. Це його?

Санітар. А чиї ж? Півчаса пилили. Хай як випишеться — над кроваттю приб'є. На всю жизнь пам'ять буде. (*Санітар кладе роги на тумбочку.*)

Валерік (марить). Діана!

Жора. Переживає пацан!

Санітар. Всьо, хлопці, кінчайте базар, всім отбой. (*Санітар тушить світло і зачиняє за собою двері.*)

Місяць, який заглядає в палату, обливає своїм срібним сяйвом хворих, схожих у своїх бінтах та халатах на клан бедуїнів в пустелі. Тихо, наче з повітря, з'являється Діна. Вона в короткій, вище колін туніці, так що нам видно її божественні коліна. В руці у неї лук, за спиною сагайдак зі стрілами. У ніг Діни маленька і струнка лань, їхні тіла світяться з середини місячним сяйвом. Діна підходить до Валеріка, цілує його в нещасний лоб

і разом з ланню випливає в вікно під шалений акомпанемент вовків, тигрів, гіен і всіх інших істот, котрим не спиться вночі.

Валерік (маніякально бурмоче уві сні). Діана!

Енгельс Гасанович. Гилупий, какой ты гилупий, малшик!

Голос тигра. Аум!

Zabica

ЙОГИ

Джейвд Форест

Джон Саркис, док.

Бенни Шерман, док.

Брайс Гриффин, зоог. Вестн. «Зоология», 1980, № 1.

Леонард Гаррик, кандидат в физиол.

Уильям Гаррик, кандидат в физиол.

Карен Гаррик, кандидат в физиол.

На изображении: в центре Бенни Шерман.

ДІЙОВІ ОСОБИ

Піонер Серьожа, йог.

Василь Петрович, йог.

Боріс Глєбович, друг Василя Петровича, йог.

Лазарь Германович, кандидат в йоги.

Зульфія, хатня робітниця.

Карпо Герасимович, гамасек.

Дія відбувається в квартирі Василя Петровича.

ДІЯ ПЕРША

Кімната Василя Петровича зроблена з мореного дуба. В ній красиво розташовані гарнітури з червоного дерева. Посередині стирчить рояль «Беккер». На ньому лежать ананаси. Василь Петрович і Боріс Глєбович стоять посеред кімнати на голові. Трохи далі, на гарному арабському пуфіку в позі «лотос» сидить піонер Серьожа і ковтає бінта. Всі вони без штанів. Тривала тиша, під час якої чути ковтки піонера Серьожи.

Василь Петрович (*стоячи на голові, до Серьожи*). Скільки?

Серьожа. Півтора метри.

Василь Петрович. Ще двадцять сантиметрів проковтни, Серьожа, і на сьогодні досить.

Боріс Глєбович (*стоячи на голові*). Василь Петрович, де ананаси брав?

Василь Петрович (*стоячи на голові*). Де брав, там нема.

Серьожа. Я вже проковтнув, Василь Петрович, що тепер робить?

Василь Петрович. Тепер сиди.

Серъожа сидить, **Василь Петрович і Боріс Глєбович** стоять на голові.

Боріс Глєбович. У мене вже в голові свербить.

Двері відчиняються і входить Лазарь Германович.

Лазарь Германович (*стучить по відчинених дверях*). Тук-тук-тук, можна до вас?

Василь Петрович. А, Лазарь Германович. Заходь, не соромься.

Лазарь Германович. Мені казали, що у вас тут, як у Африці. Йоги, ананаси, таке інше.

Нервово регоче і потирає руки.

Василь Петрович (*прицмокує язиком*). Уци-ци-ци, а що ще буде, Лазарь Германович! Он лишень знімайте штані і ідіть до Серъожи, він Вам покаже.

Лазарь Германович слухняно виконує накази Василя Петровича.

Серъожа (*із бінтом у роті*). Перш за все, шановний, станьте рака, йога любить прану.

Боріс Глєбович і Василь Петрович (*рекочуть, стоячи на головах*). Авеж, авеж.

Входить Зульфія з мітлою і в параджі
і заходиться прибирати кімнату.
Вона чимсь незадоволена.

Зульфія. Знов ця хурда-мурда.

Боріс Глєбович (*до Василя Петровича, пошепки*). Василь Петрович, а ну лишень давай з
Зульфії параджу здеремо.

Василь Петрович (*зухвало*). Нехай носить.
Азія!

Обидва рекочуть.
Весь цей час Лазарь Германович марно
намагається стати рака.

Василь Петрович. Харош, Лазарь Германович, прана вся через жопу вилізе.

Боріс Глєбович. Га-га-га-га (*рекоче*).

Серьожа. Василь Петрович, Боріс Глєбович, покажіть йому, бо я вже невзмозі, я ж іще хлопчик.

Боріс Глєбович, Василь Петрович,
піонер Серьожа стають рака,
вишикувавшись у шеренгу,
сраками до дверей.

Василь Петрович (*до Зульфії*). Зульфія, ти теж ставай.

Зульфія кида мітлу і теж стає рака.
Всі стоять мовчки.
Тіки Боріс Глєбович регоче.

Василь Петрович. Мовчи. Хай прана іде.

Всі стоять раком.
Двері відчиняються і входить
Карпо Герасимович — гамасек.
Він бачить на полу жопи, а на роялі ананаси.

Карпо Герасимович. Ха. Оце ю тобі і на!

Карпо Герасимович бере ананас
і починає його їсти.
Потім спльовує шкарлупки і знімає штані.

Лазарь Германович (боягузливо). Ха, а чули,
а десь щось грюкнуло.

Василь Петрович. То, мабуть, прана прийшла.

Завіса

**НІРВАНА,
або
АЛЬЗО ШПРЕХ
ЗАРАТУСТРА**

Сюрреалістичні нутрощі котельної, в якій, однак, затишно приваблюють погляд хазяйські полиці з консервами, соліннями, маринадами, крупами, милом, макаронами та іншими необхідними при фінансовій кризі і громадянській війні речами. У кутку таємниче виблискує імпортна (і, вочевидь, поцуплена) сантехніка з нержавейки, схожа на лицарський обладунок. В центрі, біля манометрів і кранів невідомого призначення, розташований убогий стіл з кришкою з блакитної пластмаси і дістрофічними залізними ніжками.

Далі за столом — подерті двері, на яких де-по-де нашкрябані сакральні заклинання і містичні побажання, здебільше непристойного характера, а також назви футбольних команд, рок-груп і інші невідомі слова іншомовного походження. Краще за все нам видно слово «Nirvana», яке по диагоналі перетинає двері, літерою «а» упираючись в коротке, але сильне як постріл слово «Fuck». За столом сидять: хазяїн котельної Веніамін, якого

друзі лагідно звуть Веніком, і його друзі Шурон, Йонатан, Вареник і Туз, і апетитно киляють самогонку, в той час коли в темному кутку приємної форми пикатий телевізор «Sony» показує смішне і водночас з тим трагічне кіно. Це не Кустуріца, і не Грінуей. Це засідання Верховної Ради.

Депутат (у телевізорі). Поки ми з вами отут теревеним, пенсіонери не получають пенсію, солдати патрони, газовики газ, нафтовики нафту, а в Дніпрі перевелась риба, а в коморах миші, бо нема що гризти, так що без Росії нам, товариши і панове, повний гаплик, що не ясно?

Зал засідань погрозливо гуде.

Венік. Ну, оце я, хлопці, прихожу в котельну, як всігда, дістаю півлітра, закуску, помидорчики, сало, я люблю, щоб у мене все полюдськи було, ви ж знаєте, у мене тут ядірку можна пересидіть, наливаю собі стаканюру, і шось, знаєте, мені мішає, ну погано, та й годі. Я туда-сюда, ну наче хтось тут є і за спиною дивиться. Я тікі так різко повертаюсь всією рамою назад, йо-майо, не повірите! Отака жаба сидить і на мене дивиться. Главноє, що інтересно, як вона туда попала? Двері ж зчинені. Хлопці, я сразу пойняв — це шось не те...

А потім мене як вдарило! Це Свєтка! Я її так взяв на лопату і думав у піч кинути, а потім думаю: «Hi-i!». Йонатан, ну сам подумай, нашо воно мені? Так двері відчинив і у двір кинув на хрін. Так Свєтку на слідуючий день паралізувало!..

Вареник при цих словах боягузливо хреститься.

Йонатан. Цариця небесна, спасі і Сохрани!

Шурон. Ми якось ідемо з Бліном, коли оце біля гастроному, що оце на углу... Ну оце там, де Героїв космоса і Героїв труда... Взяли портвейну, ідем собі. Блін каже: «Дивись назад, тіки поти-хеньку...». Я дивлюсь — отакений кіт чорний за нами іде! Ми, значить, по Ворошилова і на Зою Космодем'янську. Він за нами. Ми удвір, звідти бульваром і через Котовського на Павліка...

Вареник. Якого Павліка?..

Шурон. Морозова! Іде, падлюка! Я так біля стіни стою, аж脊на мокра стала, а Блін і каже: «Шурон, спакойно! Це він не по тебе, це він по мене прийшов». Так стоїмо, а він тоже стоїть і на нас дивиться, а чорний, як ніч, страшний!

А здоровий, як веніків собака! Коли це Шаленчиха іде, і сразу до мене: «Шурон, а який же ти зробився здоровий та красівий!». Ну-ну, думаю, ще тільки цього мені не хватало! Так дулю скрутів і в кармані держу, думаю, давай, базікай!..

Йонатан. А дулю нашо?

Венік. А ти що, не знаєш? Вона ж робить! Вже двох чоловіків поховала, а зараз третього шукає! Ти думаєш, вона просто так біля цвінтаря живе? Я тобі так, Йонатан, скажу. Просто так нічого не буває.

Вареник. Точно. Мені Туз книгу читав. Називається «Бхагаваттіта». Там тоже так написано...

Йонатан. Шо Гіта, шо Зіта — всі тъолки прастіутки.

Депутат (у телевізорі). А половина депутатів, що сидять в сесійному залі, прийшли сюди з тюрми, а ще по другій половині тюрма плаче...

У двері з написом «Nirvana» гупають.

Йонатан (злякано). Хто там?

Зловісна тиша, чути тільки, як вільно і плавно тече самогонка по широкій горлянці Веніка.

Вареник. А що там у тебе таке?

Венік (*тихо, зловісним голосом*). Того ніхто не знає. Ключа загубили. Одні кажуть, що там гестапо було, а старий Кіндрат, ну що ото від самогонки помер, казав, що тіатр...

Туз. Це отой, що медекспертиза написала: «Тіло прожгло діван?».

Венік (*хрипко*). Той самий.

Йонатан. Та... Шо тіатр, що гестапо — один хуй.

Шурон. А ти що, в тіатрі був?

Йонатан. Ми з Людкою осінню в Київ їздили, нашого собаку в'язати. То Людка приїбала: «Пайдьом в тіатр, да пайдьом в тіатр». То пішли...

Шурон. І що?

Йонатан. Та нема на що дивитись! Одні підраси...

Венік. Та, Йонатан, не пизди!

Йонатан. Шо, я підараю не знаю? Одні підраси, і ще прийомчики один одному показують, оті, як їх, джіу-джітсу! А що воно там робиться — хуй просциш... Я думав, там хоч актриси такі степенні будуть, нема жодної! Самі тільки підарають. Ну я бачу таке діло, то ломанувся в бухвет і там всю другу серію просидів. А Людці сподобалось...

Депутат (у телевізорі). Нам раньше всі всігда завідували, а тепер вони з нас хотять зробити хуторян...

Венік. І ото буває, вночі гупают, а потім наче собака скавчить...

Туз. То, мабуть, гестапівська вівчарка.

Венік. Я тут одного стрів з такою. Стою я в галантереї і дивлюсь собі зубні щітки, що раньше стояли руб двадцять три, а тепер руб тридцять сім копійок, коли оце заходить в отдел з собакою і каже: «Покажіте мінє єтот відеомагнітофон». То я йому і кажу: «Откуда ти та-

кой смілий?». А він каже: «З Ракітного». Я один раз махнув ниткою, то він одлетів на шість метрів двадцять п'ять сантиметрів. А він каже до собаки: «Джек, фас!». То я йому кажу: «Давай сюда твого собаку! Я його порву!».

Йонатан. Мені раз Шаленчиха казала...

Венік. Я тобі, Йонатан, так скажу, тільки потім не кажи, що я не казав...

Йонатан. Ну що?

Венік. В Шаленчихи мандавошки.

Вареник. Вона вовще дурна. Я їй кажу: «Ходім разом на базар носки продавать. І тобі, і мені вигодно. Приходим, розкладаєм товар, а вона: «Ігор, я хочу піва». Думаю, нехай. Купив їй пляшку. Вона випила: «Ігор, я хочу водки». Я їй кажу: «Шаленчиха, мені так не вигодно», — а вона: «Какой ты скучный!». Це я скучний! А вона, блядь, весела!

У двері з написом «Nirvana» гупають.

Венік (з п'янім роздратуванням). Ну чого б оце я гупав? (*Роздратовано пиздить ногою в двері.*)

Йонатан. Це як у Ніцше написано. Коли ти дивишся в безодню, безодня дивиться на тебе.

Туз. А ти що, читав?

Йонатан. Мене Людка заставляла. Вона стінку купила і почала туди книжки складати, що на макулатуру обміняла. Голсуорсі, блядь, протих, про серів і серух. Так що вона, сука, зробила, каже, що поки всього Голсуорсі не прочитаю, вона мені давати не буде. Ну я того Голсуорсі хуйнув про серів, вона мені Ніцше. Я їй кажу: «Люда, ми так не договарювались».

Венік. Я тобі так скажу, Йонатан, ті стінки, книги — то дурне діло. Всякій ремонт надо починати з сантехніки.

Туз. Ти тоже, Венік, розпиздівся, наче самий умний. Ти краще скажи, де ти дівся, коли нас з Бліном ракітнянські пиздили?

Венік. Хлопці, понімаєте, тоді так срати захотілося, прямо біда. Ну їй-бо, не брешу! Не вірете? Я можу гавно показать!

Хлопці з насолодою тягнуть самогонку, переварюючи цю інформацію. І саме в цю мить входить Шаленчиха. Вона здорована і гарна молодиця,

її вульгарне і неохайне вбрання пасує їй краще, ніж вишукані італійські шмотки українським поп-зіркам.

З двох висказаних вище припущень: а) Шаленчиха «робить»; б) у Шаленчихи мандавошки, — ми схиляємося в бік останнього. В руці у Шаленчихи клітчата торба мандрівних «човників», під пахвою — журнал «Парад».

Шаленчиха. Привіт, «Компана»! Я вам почитати принесла!

Йонатан. А ти вмієш?

Шаленчиха (*сидяє і без зайвої церемонії наливає собі гранчака.*) Ти перед Людкою виябуйся, Йонатан. (*Шаленчиха миттєво заливає гранчак в горлянку і смачно хрумкає огірком.*) От дивіться, що тут написано. (*Розкриває журнал «Парад» і читає вголос.*) «Я, конечно, некоторое время очень плотно тусовалась. Но если кто думает, что быть суперледи легко, то это ошибочка».

Венік. Но і трудного тоже нема ніхуя.

Шаленчиха. Це тобі, Венік, всю лігко в житні дається. А в жінок жізнь трудная. Осьо, дивись! (*Читає.*) «Кстаті, благодаря опціоню з тусовкой я розширила круг своїх інтересов, а ето ізбавило міня от снобізма в манєре одіваться. Хотя

порой, когда я надіваю Дону Каран, мінє ка-
жеться, что міня ето взросліт».

Йонатан. А тебе зато, Шаленчиха, всю мо-
лодіт, яку б хуйню ти не наділа.

У двері з написом «Nirvana» гупають, за дверима
чути скавучання собаки.

Депутат (*у телевізорі*). Росія і Біларусь — це
наші брати, а брати повинні жити разом, в одній
хаті, бо як сказав поет: «В одній хаті — одна
правда, й сила, і воля».

Гупання, скавучання і депутатська промова
зливаються в єдину какафонію.

Венік. Живу, як в дурдомі. Вчора жаба, сього-
дні — ці привиди гестапівські!..

Вареник. А зуби тобі хто вибив?

Венік. Зуби — то хуйня. Я того казла знай-
шов. Вечором прихожу, так легенько двері
відчиняю носаком. В хаті його радіхони сидять.
Я зразу сокиру в стіл: «Ось-ось-о тобі!». Питаю:
«Де ваш казъол?».

Шурон. А вони?

Венік. Та нічого. Я взяв діньгами.

Гупання в двері і скавучання собаки стали вже звичними. До цього додається ще новий звук. Це звук ключа, яким безпорадно совають у замку.

Вареник (злякано). Блядь, це німці! Пацани, точно!

Шурон (до Йонатана). Йонатан, а що там у Ніцше про таке написано?

Йонатан. У Ніцше написано: «Не бздо в каністру!».

Венік підбира з підлоги важку і гарну деталь сантехніки, зроблену з нержавейки, і становиться в античній позі біля дверей. Хлопці озброюються арматурою. Шаленчиха без всяких зусиль дістає з клітчатої торби важкі тіски. Гупання, скавучання, приглушені матюки.

Шурон. Шаленчиха, а що ти тіски з собою носиш? Шо ти в них зажимаєш?

Шаленчиха. Те, про що ти подумав. Твої яйця!

Під напором потойбічних сил двері з «Nirvanoю» відчиняються. До котельної входять істоти, котрі зникли за цими дверима хтозна-коли.

Це Буратіно, П'єро, Мальвіна, батько Карло, Дуремар, Карабас-Барабас і пудель Артемон. Всі вони мають дорослий (якщо не сказати старий) вигляд. Буратіно має алкоголічеські набрякі під очима, червоний ніс з синіми жилками і невиразного кольору очі. В танцюючих руках він несе здоровенний золотий ключик. П'єро схожий на Вертинського після повернення з еміграції. Мальвіна — це типова нетвереза вокзальна повія пенсійного віку. У Карабаса-Барабаса сива, як в Діда Мороза, борода волочиться по брудній підлозі. Батька Карла везе на інвалідному возику Дуремар, єдиний з усієї компанії, хто зовсім не змінився. Замикає процесію облізлий і сивий пудель Артемон.

Мальвіна (*ігриво задирає спідницю, під якою виявляються неапетитні чулки та резінки*). Ну что, реб'ята, займемося аріфметикою?

Йонатан. Йдьош до жenщіни — возьми пльотку!

Карабас-Барабас (*тупо*). Пльотку в семь хвостов... Пльотку в семь хвостов...

Депутат (*в телевізорі*). Ніч іскриться і вспіхуєт, як великий фонтан. І душа моя — іскрящийся фонтан...

ЗМІСТ

авт. Януша Чадоп

ЧОДІР ОЛОЦІАН ІОЯЗІ

авт. П

авт. А. Д. Симоновіч
авт. А. Д. Симоновіч
авт. А. Д. Симоновіч
авт. А. Д. Симоновіч
авт. А. Д. Симоновіч

ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ	3
Повість перша	5
Повість друга	11
ПАЦАВАТА ІСТОРІЯ	21
КАЦАПИ	33
МЄСТО ВСТРЄЧІ ІЗМЄНІТЬ НІЗЗЯ, БЛЯДЬ!	47
ЦІКАВІ ДОСЛІДИ	63
ЖАН МАРЕ ТА ЙОГО ДРУЗІ	71
ІРЖИК	79
ХУЙНЯ	83
ДІАНА	87
ЙОГИ	105
НІРВАНА, або АЛЬЗО ШПРЕХ ЗАРАТУСТРА	113

Літературно-художнє видання

**ПОДЕРВ'ЯНСЬКИЙ Лесь
ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ
П'єси**

Головний редактор *Н. Є. Фоміна*

Художній редактор *Б. П. Бублик*

Технічний редактор *Г. С. Таран*

Комп'ютерна верстка: *В. М. Амелін*

Коректор *О. А. Кравець*

Підписано до друку 22.08.05. Формат 70×108¹/32.

Папір офсетний. Гарнітура Тип Таймс. Друк офсетний.

Умов. друк. арк. 4,68. Умов. фарбовідб. 4,98. Облік.-вид. арк. 3,5.

Тираж 1000 прим. Замовлення № 5-789.

ТОВ «Видавництво Фоліо»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготовників
і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 502 від 21.06.2001 р.

ТОВ «Фоліо»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготовників
і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 683 від 21.11.2001 р.

61057, Харків, вул. Донець-Захаржевського, 6/8

Електронна адреса:

www.folio.com.ua

E-mail: realization@folio.com.ua

Інтернет магазин

www.bookpost.com.ua

Надруковано з готових позитивів

у ВАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»,

61012, Харків, вул. Енгельса, 11

Свідоцтво про реєстрацію

ДК № 1626 від 22.12.2003 р.

ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ

Лесь Подерв'янський (1952) – скандально відомий український письменник і художник (член спілки художників України), культова фігура київського андерграунду 70–90-х років ХХ століття. Справжню популярність Лесю Подерв'янському принесли його епатажні п'єси, що були спочатку записані на аудіокасетах і CD-дисках, а тепер з його творами можна ознайомитися на сторінках книжок.

Збірка «Герой нашого часу» містить відомі п'єси «Пацавата історія», «Діана», «Кацапи» та інші. З їхніми героями ми зустрічаємося в повсякденному житті – хто частіше, а хто рідше. Книжка призначається тим, у кого ненормативна лексика не викликає алергійного шоку, хто зможе зануритися в текст настільки, що за нецензурною лайкою роздивиться трагікомізм нашого життя.

ISBN 966-03-3212-2

9 789660 332126